

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. [...] w W.

przeciwko S. S.A. w J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. [...] w W. wniosła o zasądzenie od „S.” S.A. w J. kwoty 2.678. 687,44 zł, tytułem zwrotu udzielonej dotacji, z ustawowymi odsetkami od wskazanych w pozwie dat wypłaty poszczególnych kwot dotacji.

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w W. oddalili powództwo natomiast Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r. zmienił częściowo wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 148.758,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 stycznia 2005 roku, oddalił apelację w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Apelacyjny uznał, że w wyniku popełnionych przez pozwanego błędów w dokumentacji doszło do pobrania przez niego dotacji za rok 2004 zawyżonej łącznie o kwotę 148.758,39 zł, wobec czego powództwo o zwrot tej kwoty jest uzasadnione wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wypłaty przez powódkę ostatniej raty dotacji, która była nieuzasadniona w tej właśnie części. Jednocześnie Sąd drugiej podzielił stanowisko Sądu Okręgowego co do nieskuteczności zgłoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia.

W skardze kasacyjnej pozwana jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania: „czy umowa dotycząca pomocy finansowej może być jednocześnie umową wzajemną i do tego umową określonego typu?”.

W ocenie pozwanej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ powództwo zostało wytoczone w dniu 15 kwietnia 2010 r., a zatem zasądzenie przez Sąd drugiej instancji odsetek za okres od 25 stycznia 2005 r. do 15 kwietnia 2007 r. nastąpiło z rażącym naruszeniem art. 118 k.c., z uwagi na okresowy charakter odsetek, a strona pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia już w odpowiedzi na pozew.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien w pogłębionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało oraz przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje a także wykazania, że mają one tak poważny charakter, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, niezbędnego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz istotnego także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 5 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.). Chodzi zatem o wykazanie, że w sprawie występuje tak poważne i istotne oraz nowe zagadnienie prawne, że nie wystarczy jego rozstrzygnięcie przez sądy powszechne, które w swojej działalności orzeczniczej powołane są do rozwiązywania problemów prawnych, występujących niemal w każdej sprawie, lecz konieczne jest zajęcie stanowiska przez najwyższy organ sądowy.

Analiza wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej strony pozwanej prowadzi do oceny, że nie wykazała ona występowania w sprawie takiego zagadnienia prawnego. Nie wskazała przepisu prawa, na tle którego zagadnienie powstało ani nie przedstawiła odpowiednio uzasadnionego wyводу prawnego opisującego kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne jakie zagadnienie to wywołuje. Nie jest wystarczające przytoczenie stanowiska różnych przedstawicieli doktryny w kwestii ogólnych zasad kwalifikacji umów, w tym umów wzajemnych, lecz konieczne jest wykazanie, że zakwalifikowanie z tego punktu widzenia umowy o udzielenie pomocy finansowej (dotacji), o którą chodzi w sprawie, budzi zasadnicze wątpliwości i kontrowersje.

Skarżący nie wykazał również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście

wadliwy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07). Należy przede wszystkim podkreślić, że wbrew twierdzeniu skarżącej, nie podniosła ona w odpowiedzi na pozew zarzutu przedawnienia roszczenia odsetkowego, a jedynie zarzut przedawnienia roszczenia głównego, bowiem powołała się w tej kwestii tylko na przepisy art. 751 w zw. z art. 750 i art. 646 k.c. Już sam ten fakt uniemożliwia uznanie skargi kasacyjnej w tym zakresie za oczywiście uzasadnioną. Można jedynie na marginesie wskazać, że w kwestii przedawnienia roszczenia głównego o zwrot dotacji udzielonej przez A. [...] w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, iż Agencja działała wówczas jako państwowa osoba prawna realizująca zadania nałożone ustawą, a nie jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą i jej roszczenia o zwrot udzielonych dotacji przedawniają się z upływem lat dziesięciu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2012 r., II CSK 545/11, OSP 2014/2/17 i z dnia 28 listopada 2013 r., IV CSK 161/13, OSNC-ZD 2015/1/8).

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj

I.n